

Meikes wonderwagen

Roman

© Gilbert Keyzer 2025 Uitgave Bravenewbooks

Alle personages in deze roman zijn het product van de fantasie van de schrijver. Iedere overeenkomst met bestaande dan wel overleden personen berust op toeval.

Meike van Benthem verliet als eerste de rouwzaal, alwaar de door bloemkransen omgeven kist stond opgesteld, waarin het lichaam van een van haar vriendinnen lag opgebaard. Ze had iedereen gecondoleerd, bekenden en onbekenden, met routinematige woorden van troost en respect. Matig opmaakwerk, zo was haar oordeel, gelaat en handen van het lijk bestuderend.

Dat hadden Loek en ik toch stukken beter gedaan. Je zag er levend en slapend heel anders uit. Waarom ben je mijn klant nooit geworden? Mijn bedrijf is weliswaar ter ziele, toch zou ik voor jou nog aan de slag zijn gegaan.

Het overlijden van geliefden deed haar nooit veel verdriet. Dood is dood. Wat wou een mens dan? Eeuwig leven? Je ervaart rouw omdat je achterblijft. Ze genoot van helder gememoriseerde herinneringen aan hen. Met wie kan ik nou nog op vakantie, vroeg Meike zich af, zich onderwijl in bijna militaire pas naar de uitgang spoedend. Aan recepties na doodsplechtigheden had ze grondig de pest. Het waren volgens haar vrijwel altijd verkapte familiereünies, waarbij ze vaak bejegend werd als bedienend personeel.

In Meikes herinnering kwam een vaak herhaalde opmerking van haar vader op, zoals ze het crematiecentrum uit marcheerde: mijn soldaatje. Haar vader was kolonel geweest. Ze had van hem een bijna militaire opvoeding gekregen.

Haar vriendin was in haar slaap overleden. Ze leek niets te mankeren, tot enkele dagen voor haar dood, zo had ze van iemand uit de familie gehoord. Van het ene moment op het andere was ze in coma geraakt.

Ik teken voor zo'n einde, vond Meike.

De schuifdeuren weken uiteen. Ze zwaaide kort naar bekenden achter de receptiebalie en verliet het uitvaartcentrum.

Het regende. Uit haar tasje haalde Meike een regenhoed tevoorschijn, die ze op haar korte, grijze haardos drukte. Als ik dat vergelijk met Loeks gruwelijke einde, dacht ze huiverend.

Nog geen drie weken eerder was haar echtgenoot aan prostaatkanker overleden.

Loeks benen waren tot barstens toe gezwollen. Zijn bovenlichaam daarentegen was broodmager geworden. Zijn oogwit zag geel. Tussen paarse lippen door, kreunde hij zijn laatste woorden onverstaanbaar haar richting uit. Aan de bedrand hing een urinezak halfvol drab. Hij stierf in zijn werkruimte, ondanks vele liters cytostatica en talrijke bestralingen, in het souterrain van hun woning. De huisarts was zo humaan geweest om de morfinepomp, een paar uur voor Loeks overlijden, op haar dringende verzoek naar de hoogste stand te draaien.

Zonder een woord wisten zij, dat deze handeling tussen hen geheim zou blijven.

Meike had overlijdenskaarten verstuurd, met de mededeling dat Loek zijn lichaam aan de medische wetenschap had nagelaten.

Zijn familie reageerde verontwaardigd. Men wilde toch een afscheid, hetgeen door Meike in haar huis werd georganiseerd, terwijl zijn lijk in het souterrain lag, zonder dat Meike dit aan hen had verteld.

Het werd een bijzonder ongemakkelijke vertoning, met bitse, hebzuchtige familieleden, op alcohol beluste vissersvrienden, toespraakjes en muitende neefjes en nichtjes.

De Dood moet voor hem een enorme verlossing zijn geweest. Dat die sufferd nooit aan een euthanasieverklaring wou! Zijn lijden was zijn eigen schuld. Als mijn tijd gekomen is...

Meike had haar euthanasieverklaring in haar telefoon opgeslagen.

Het bedrijf had zij bijna twee maanden voor zijn overlijden opgeheven. Ze had drie van de vijf medewerkers geholpen met het vinden van een baan. De twee anderen vonden zichzelf hier te oud voor en gingen met vervroegd pensioen. De leasecontracten betreffende twee van de drie lijkwagens had zij opgezegd.

Kort voordat Loeks ziekte zich kenbaar maakte, hadden ze gesproken over de toekomst van hun onderneming. Concurrenten hadden geïnvesteerd in modernisering van hun uitvaartdiensten.

Zo was het mogelijk, om de kist, na de plechtigheid, met transportdrones naar de begraafplaats te laten vliegen. Meike en Loek zagen er het nut niet van in, tenzij je ook familie van de overledene en

overige bezoekers op die manier zou vervoeren. Het was zelfs mogelijk, om de lijkkest of urn, uit hittebestendig materiaal vervaardigd, in een baan om de aarde te laten schieten, op een veilige hoogte, onder de satellieten.

Meike fietste het terrein af. Haar brillenglazen raakten bespat. Ze boog haar hoofd om eroverheen te kijken.

Al mijn vriendinnen, waarmee ik op vakantie ging zijn dood, of te oud geworden. Zij was de enige, die jonger was dan ik.

Met Loek was ze slechts enkele keren op korte vakanties geweest, vooral om hun dochter Donna, tijdens haar eerste levensjaren een plezier te doen. De doden wachten niet, die gaan net zo lief naar de concurrent, beweerde Loek. Bovendien hield hij niet van reizen. In zijn vrije tijd ging hij, nadat hij zich van hun dochter had afgekeerd, in de buurt of aan de kust vissen met zijn vrienden.

In de vochtige lucht begonnen de gewrichtjes van haar vingers pijnlijk te gloeien. Meike zwoegde een viaduct op en bereikte tijdens de afdaling een snelheid van meer dan dertig kilometer per uur. Met stramme vingers probeerde zij zich zo goed mogelijk aan het stuur vast te houden.

Als ik nu val, kan het afgelopen zijn. Laat het dan alsjeblieft meteen raak zijn. Mijn hoofd tegen een betonnen paaltje.

Ze zag zichzelf liggen, terwijl bloed, hersens en botsplinters door de regen werden weggespoeld. Sterven terwijl je kerngezond bent. Kan het mooier? Nou ja, kerngezond... Die verdomde artrose in mijn vingers...Al zou Loek nog leven, zou ik op den duur toch niet meer in staat zijn geweest om klanten te verzorgen. Dan had hij een assistent moeten nemen. Nou even niet meer aan de doden denken. Ik moet de moed opbrengen om Donna te bellen. Als ik er niet meer ben, wil ik dat zij testamentair executeur wordt. Als ze mijn huis en mijn vermogen zou willen erven. Misschien wil ze niets van me. Wil ze nog steeds nooit meer iets met me te maken hebben.

Die mogelijkheid bracht haar al jaren schrijnend verdriet.

Hoe lang heb ik niets meer van haar gehoord? Wanneer heeft Loek haar de deur uit gejaagd? Dat was in...ik denk toch zeker een jaar of vijf geleden...O, ik en jaartallen!

En ik moet naar de notaris, zodat ze straks zo weinig mogelijk successierechten betaalt. Straks bestaat haar telefoonnummer niet meer en is ze naar weet ik veel welk land geëmigreerd.

Meike moest fors afremmen voor een auto, die van rechts kwam, terwijl zij op een voorrangsweg fietste. De auto stoof door een plas, zonder vaart te verminderen. Ze kreeg de volle laag en viel bijna. Met haar linkervoet enkele malen op het asfalt ploffend, wist ze zich tot stilstand te brengen.

Als ik die niet gezien had...De sadistische Dood vindt het leuk, om aan de touwtjes te trekken.

Haar benen en voeten waren doorweekt geraakt. Meike kreunde van de pijn in haar vingers.

Ik ben niet bang voor de Dood en toch schrok ik daarnet. Het was een reflex. Mijn lichaam is wel bang voor hem.

Meike nam voorzichtig de laatste bocht. Vanachter regensluiers werd haar woning zichtbaar: een enorme villa, gebouwd in de jaren dertig van de vorige eeuw.

LOEK EN MEIKE VAN BENTHEM

UITVAARTONDERNEMING.

Die woorden waren nog steeds te lezen, op een boven het souterrain bevestigd bord. Meike nam zich voor, het te laten verwijderen. Ze had zich na het overlijden van Loek nooit verloren gevoeld in dat enorme huis. Ze wilde er voor de rest van haar leven blijven wonen.

Boven het souterrain bevonden zich twee salons en suite en een eetkamer, die door een meubel met serveeropening en een deur van de keuken werd afgescheiden. Daarachter strekte zich een serre uit. Van de vijf kamers op eenhoog gebruikte ze niet meer dan haar slaapkamer. Haar onlangs overleden vriendin was de laatste jaren de enige geweest, die af en toe de logeerkamer gebruikte. Op zolder kwam Meike nooit. Zouden daar nog spullen van Loek zijn, vroeg ze zich af.

Ze had van alles van hem: kleding, visgerei, bril, scheerspullen, paspoort, rijbewijs, ...

Waarom zou ik dat allemaal bewaren? Morgen zet ik zijn hengels te koop en breng ik de rest naar de kringloopwinkel. Paspoort en rijbewijs vernietig ik. En ons trouwboekje? Er staat een unieke foto van ons in. Laat ik dat boekje bewaren.

Ze stapte af en nam haar fiets mee naar de garage, die naast de villa stond.

In het halfduister rustte een enorme, ouderwetse lijkenauto, die tot voor kort in gebruik was geweest.

Vanaf de garage liep Meike door een korte verbindingsgang, die via een deur naar de eetkamer leidde.

Waarom heb ik die auto gehouden? Uit nostalgie? Loek was er dol op. Hij erfde hem van zijn vader. Zal ik hem alsnog verkopen? Het is een sterk verouderd model, een klassieker zelfs, volgens Loek. In concoursstaat, vond hij. Bouwjaar negentien zesenzeestig of zevenenzeestig. Misschien dat iemand er een kampeerauto van kan maken.

Bibberend van de kou bereikte Meike de hal, ging de trap op, nam een zo heet mogelijke douche en trok een wollen pak aan. Ze behandelde haar vingers, rood en gezwollen, met een gel, waarin een pijnstillertje was verwerkt. De gel hielp korte tijd. Teveel mocht ze er van haar huisarts niet van gebruiken, omdat dan de huid te dun zou worden.

Door de jaren heen waren haar linker pink, haar rechter wijsvinger en haar rechter ringvinger krom gaan staan. Zij had haar trouwring, die klemzat achter een gezwollen gewricht van de ringvinger, door laten zagen.

Druppels kletterden op het serre dak. Door een grijze waas heen, keek Meike naar haar fruit en groente, die groeiden in de kas, perken en bloempotten. Op poeltjes tussen fruitbomen dreven bellen. Regenwater stroomde in straaltjes over de ruiten van de kas.

De serre stond vol rouwboeketten, in grijze metalen vazen, met linten waarop condoleances prijken. De bloemen waren verlept en verwelkt. De vloer was bezaaid met witte, bruin gerande bloemblaadjes. Het stonk er naar een sloot.

Meike had de bloemstukken niet in het souterrain kunnen plaatsen, vanwege die verziekte vingers. Morgen ruim ik alles op, nam ze zich voor. O ja, hoe dan? Ik wil iemand, die me helpt. En snel ook. De badkamer reinigen lukt me nog net. Alle vloeren en meubels liggen onder het stof.

Meike besloot een schoonmaakbedrijf in te huren.

Ze schrok op van de vaste telefoon en repte zich met korte pasjes naar het toestel, dat in de hal op een tafeltje stond.

‘Met Meike van Benthem.’

‘Dag mam.’

‘Met wie?’

‘Met Donna.’

‘Ach Donna...Ben jij dat echt? Dat... dat is heel lang geleden.’

‘Bijna vijf jaar.’ Het klonk als een verwijt.

Meike zocht wanhopig naar woorden.

De stilte zoemde uit het toestel, kwam om haar heen hangen.

‘Ben je er nog?’ vroeg Donna.

‘Ja hoor! Natuurlijk ben ik er nog. Je verrast me. Zo fijn wat van je te horen,’ klonk het stamelend.

‘Jij had ook kunnen bellen.’

‘Ik heb je nummer toch niet. En al had ik dat, ik dacht, dat je daar niet van gediend zou zijn, dat je nooit meer iets met me te maken wilde hebben, nadat je het huis uit was gevlucht. Ik heb voor Loek gekozen, niet tegen jou, terwijl ik natuurlijk vond en ook nog steeds vind dat hij fout zat, hij had je nooit mogen slaan, het heeft me zo’n verdriet gedaan, dat je dat niet begreep of wilde begrijpen...ik neem je natuurlijk niks kwalijk, o meid, ik heb zo in de rats gezeten...’

Meike had snel en hortend gesproken, alsof zij vreesde, dat haar dochter de verbinding zou verbreken, na het ontstaan van een nieuwe stilte.

Zij was enigszins buiten adem geraakt. Haar hart bonsde, terwijl zij zich op een stoel liet zakken.

‘Ik ben in verwachting.’

‘Wat zeg je me nou?’

‘Ik ben bij een gynaecoloog geweest. Volgens haar is het een tweeling.’

‘Ach m’n lieve kind en wie is de vader dan?’
‘Die is er vandoor.’
‘Er vandoor...hij komt dus niet meer terug.’
‘Nee, dat denk ik niet. Ik weet eigenlijk wel zeker van niet.’
‘Hoe ver ben je?’
‘Meer dan vijf maanden.’
‘Waar woon je, lieve kind?’
‘In Enschede.’
‘Helemaal in Enschede.’
‘Ja, bij m’n vriendin.’
‘O, nou, gelukkig heb je onderdak.’
‘Woon je nog samen met pa? Zijn jullie nog getrouwd?’
‘Je vader is drie weken geleden overleden.’
‘Wat zeg je me nou? Waarom hoor ik dat nou pas?’
‘Ik heb je adres toch niet, lieve schat.’
‘Ja, das waar. Waaraan is ie...’
‘Prostaatkanker.’
‘Hoe oud is pa geworden?’
‘Nog net geen eenenzestig.’
‘Ik vind het niet erg, dat ie is gecrepeerd.’
‘Zoals hij is gegaan, gun je je ergste vijand niet, neem dat van mij aan.’
Even klonk weer het gezoem.
‘Zou je het wat vinden, als we elkaar weer een keer zien?’ vroeg Meike voorzichtig.
‘Das goed.’
Ze spraken af, dat Meike naar Enschede zou komen. Een auto had Donna niet.

O, ik ben zo hemels blij, dat we weer contact hebben. Ik voel geen pijn meer in mijn vingers. Het komt niet alleen door die gel, dat weet ik zeker. Geluk stroomt overal, ook langs die gewrichtjes, langs alle moleculen, nee niet alleen erlangs, er dwars doorheen!
Wat kan ik verwachten van onze ontmoeting? Misschien zet Donna me wel onder druk, als ik al te veel schuldgevoel laat zien en wil ze haar erfdeel, wat dat ook mag voorstellen. Een deel van het huis?

Ik zou mijn huis kunnen verkopen en naar Enschede verhuizen. Ik kan doen wat ik wil. Een vent zoeken. Potten bakken. Dieren opzetten. Naar Spanje verhuizen, samen met haar. Mijn vingers laten opereren, Kunstgewrichtjes laten plaatsen, ook al gruw ik ervan, dat er in gesneden zou worden. Er kunnen ook spalkjes worden aangebracht. Het duizelde haar, dat scala aan mogelijkheden.

Vijfenvijftig ben ik. Behalve die artrose voel ik me als dertig. Toen ik nog zo jong was, was Loek veertig plus. Hij kreeg omstreeks die leeftijd vage rugklachten. Zouden er in die tijd al kankercellen in zijn prostaat en zijn ruggenwervels groeien?

Meike herinnerde zich het bezoek aan de uroloog, die de diagnose had uitgesproken. Hij had beweerd, dat Loeks kanker goed te behandelen was.

‘Komt het door te weinig seks?’ had Loek gevraagd.

Straks krijg ik de schuld, had Meike onmiddellijk gedacht.

Volgens de uroloog had het daar niets mee te maken. Toch adviseerde hij zijn patiënt, voor regelmatige zaadlozingen te zorgen.

Dat advies had Loek opgevolgd, met hulp van Meike.

Het was volstrekt zinloos geweest.

Bij m’n vriendin, zei Donna. Ze heeft zich blijkbaar laten bezwangeren, waarna die zwakkeling ervandoor was gegaan en ze woont bij haar vriendin, niet: bij een vriendin. Zo gaat dat dus tegenwoordig. Loek nam zijn verantwoordelijkheid, toen hij mij had bezwangerd. Nadat ik hem vertelde, in verwachting te zijn, zorgde hij ervoor, dat we binnen drie weken getrouwd waren.

Waarom sloeg hij Donna? Ze was zeventien. Ze werd een mooie meid. Mooier dan ik ooit ben geweest. Vergeleken met haar zie ik eruit als een schrale kip. Ze was geloof ik uitgegaan...Pas tegen de ochtend kwam ze aanzetten..., nadat we de politie hadden gebeld en wel tien keer naar het treinstation heen en weer gereden waren. We werden gek van ongerustheid, van machteloosheid. Straks had de een of andere psychopaat haar iets aangedaan. Hoe ging het toch ook al weer? O ja, ze wou niet vertellen waar ze was geweest...Loek begon te schreeuwen...Zij gilte terug, dat het hem niets aan ging. Hij raakte

buiten zichzelf, brulde dat ze het huis uit moest...ik kwam ertussen staan...hij duwde me uit de weg, gaf haar drie, vier enorme klappen...Nou herinner ik me, dat ik hem bij haar vandaan heb getrokken. Zou Donna zich dat nog herinneren? Dat ik haar heb geprobeerd te verdedigen? Ze struikelde huilend het huis uit. Ik erachteraan. Heb ik haar ingehaald? Ik weet het verdomd niet meer. Misschien heeft Loek mij wel ingehaald en mee naar huis genomen. Hij ging kapot van zorgen om haar, net als ik. Wekenlang bleef ze onvindbaar. We hebben als gekken door de stad gepatrouilleerd. In die ouwe lijkwagen. Posters opgehangen, berichten op sociale media geplaatst. De politie deed niet veel...

Was het die tip via opsporing verzocht? Ik geloof het wel. Ja, ik weet het zeker. Donna's foto op de televisie. Die tijd is een hel geweest. Hoe hebben we dat overleefd? Ik kan me er lang niet alles van herinneren. We hadden niets aan elkaar, geen troost, geen veiligheid. We waren twee personen, die toevallig aan hetzelfde verdriet leden. Loek smeekte me om vergeving. Die geef ik je niet, heb ik hem duidelijk gemaakt, die moet je aan haar vragen. Daarna is hij voorgoed dichtgeklapt. De enige emotie die hij liet merken was door die gruwelijke pijn van zijn kanker, jaren later.

Onze dochter heeft het ons niet makkelijk gemaakt.

Via een tussenpersoon was Meike een enkele keer, ongeveer een jaar na haar vlucht, telefonisch met haar in contact gekomen, zo herinnerde ze zich ineens. Het werd een stroef, onaangenaam gesprek, dat nog geen twee minuten had geduurd. Donna wilde haar ouders nooit meer zien. Het diepe verdriet hierover kon Meike niet met Loek delen. Die schudde alle ellende van zich af en stortte zich op zijn werk, grimmiger en zwijgzamer dan ooit. Zonder een overbodig woord behandelden zij honderden overledenen. Zonder een woord te veel, leefden zij de eerste maanden na haar vlucht hun privéleven. Slechts een enkele keer, nadat hij teveel gedronken had, hield hij een pathetisch betoog, meer aan zichzelf dan aan haar gericht.

Meike geneerde zich voor haar telefonische reactie op Donna. Het tonen van gevoelens was zij niet gewend. Zij voelde zich er ongemakkelijk onder en nam zich voor om, tijdens de ontmoeting met

haar dochter, een vriendelijke, doch gereserveerde houding aan te nemen. Wie huilt is kwetsbaar. Als je kwetsbaar bent, staan je grenzen open.

De deurbel. Diep in herinneringen verzonken liep Meike de gang door en deed open.

Een brede rijzige man in een zwart pak, met een groot hoofd, waarop een hoed. 'Goedemorgen. Bent u mevrouw Meike van Benthem?' klonk zijn basstem.

'Dat ben ik ja.'

Hij overhandigde haar een dagvaarding en keek haar ernstig aan, met waterige ogen.

'Waar gaat dit over?'

'De overheid is voornemens dit pand te onteigenen.'

'Wat zegt u me nou? Volgens mij bent u aan het verkeerde adres. Dit huis is mijn eigendom.'

'Controleert u naam en adres en leest u alstublieft zorgvuldig de dagvaarding door. Zou ik u ondertussen om een bijzondere gunst mogen vragen?'

'Een bijzondere gunst? Wat had u in gedachten?'

'Ik moet dringend naar het toilet', klonk het hees.

Meike stapte opzij. 'Tweede deur onder de trap.'

'Ik ben u bijzonder erkentelijk.'

De deurwaarder had op de op een na bovenste traprede gestaan. Hij kwam nu het huis binnen, waarbij zijn gestalte het daglicht, dat via de deuropening de hal inkwam, voor een moment vrijwel volkomen verduisterde. Hij was in een donkergrijs kostuum gekleed en bewoog zich op X-benen en lange, krakende schoenen naar de door haar aangewezen deur.

Meike wandelde langzaam richting keuken. Zij scheurde met haar duimnagel de envelop open, hield stil en las de brief.

De overheid wilde zich eigenaar maken van haar huis en kavel. Volgens haar gegevens bewoonde Meike, sinds het overlijden van haar echtgenoot, als enige de woning, hetgeen disproportioneel werd geacht, gezien de enorme woningnood. De woning zou bij voorkeur

bestemd worden voor de huisvesting van jonge woningzoekenden, expats, arbeidsmigranten of statushouders.

Volkomen verbijsterd staarde Meike naar de brief, waarvan de letters, voor haar ogen tot een brei ineen vloeiden. Dit moet een vergissing zijn, wist zij zeker. Klopt het adres wel? Ja, het is toch echt mijn huis.

Vanachter de toiletdeur klonk geklater, gevolgd door gedruppel.

Langzaam ging Meike op een traprede zitten. Met moeite wist zij zich op de tekst te concentreren. Het bedrag, dat de overheid haar als vergoeding bood, kwam haar al even bizar voor als de voorgenomen procedure.

Meike las, dat zij verplicht was om een advocaat in de arm te nemen, die een conclusie van antwoord zou opstellen en haar tijdens de zogenaamde rolzitting zou bijstaan.

Het duizelde haar. Zij kreeg de indruk, van een haar onbekend misdrijf te zijn beschuldigd.

De deurwaarder trok door, waste de handen en verliet de toiletruimte.

Hij nam zijn hoed af, een kale schedel onthullend.

‘Neemt u mij niet kwalijk, mevrouw, dat het even duurde. Mijn naam is Jodokus Hauptmann, gerechtsdeurwaarder. Ik zie, dat u de envelop heeft opengemaakt, zodat ik ervan uitga, dat u de dagvaarding gelezen heeft.’

‘Ik begrijp er helemaal niets van, dat dit zomaar kan. Dit moet een vergissing zijn.’

‘Ik begrijp uw reactie. Het betreft helaas geen vergissing. De overheid en de gemeentes zijn tot ingrijpende maatregelen overgegaan. Zo gaan dit soort zaken nou eenmaal tegenwoordig. Er zijn de afgelopen jaren nauwelijks woningen bijgekomen. Sterker nog, het aantal woningen is verminderd. En inmiddels leven we in Nederland met bijna eenentwintig miljoen mensen.’

‘Ze willen m’n huis, omdat ik te groot woon!’

‘Zo zou u het kunnen stellen. Iedereen moet toch wonen vindt men, begrijpt u.’

‘Mijn huis krijgen ze nooit! En ik moet ook een advocaat nemen. Wat kost dat wel niet?’

‘Advocaatkosten worden in het uiteindelijke vergoedingsaanbod opgenomen.’

‘Dit is toch werkelijk te gek voor woorden!’

Hauptmann zuchtte. Zweet parelde op zijn voorhoofd.

‘Het is tegenwoordig dagelijkse praktijk, mevrouw van Benthem. Er is zelfs een wetsvoorstel in de maak, waarbij het te ruim wonen strafbaar wordt gesteld. Een tijdrovende onteigeningsprocedure zou dan overbodig worden. De eigenaar of eigenaresse zou dan met onmiddellijke ingang uit de woning kunnen worden verwijderd.

Een vlaag van pijn leek over het enorme, ongezond bleke gezicht te rimpelen. Hauptmann overhandigde haar zijn hoed.

‘Staat u mij nogmaals toe...’ Opnieuw verdween Hauptmann naar de toiletruimte.

Meike hoorde een ritssluiting, door gekreun en bescheiden geklater gevolgd.

‘Ik ben in de keuken!’ riep zij. Met brief en hoed liep ze door de gang.

Wat zou zo’n advocaat voor me kunnen doen? Hooguit een hogere prijs bedingen.

Het huis had Loek van zijn vader geërfd. Die had er een accountantskantoor in gevestigd. Ze had zich er altijd prettig in gevoeld.

En nu het haar eigendom was geworden, zou ze het kwijtraken.

Hoe was de verkoopwaarde bepaald? Is die wel bepaald of betreft het een met opzet te lage taxatie, vroeg zij zich in stijgende onrust af.

Het leek haar meer een klus voor een makelaar of taxateur. Nogmaals las Meike de brief door. O, daar staat het. Het pand zal worden getaxeerd. Jaja, door een beëdigd taxateur. Zal ik ook wel moeten voorschieten. Of betalen. De verkoopwaarde zal dan wel hoger uitvallen, geloof ik.

De deur van het toilet werd geopend en voorzichtig gesloten.

Hauptmann kwam de keuken binnen.

Meike zag vochtvlekken naast de ritsluiting van zijn broek.

‘Voelt u zich al wat beter?’

‘Ach mevrouw, het is iets van de laatste tijd. Zou ik even mogen gaan zitten?’

Zweetdruppels liepen hem over het gelaat.

‘Neemt u plaats. Wou u een glaasje water?’

Straks overlijdt hij, vreesde zij. Ook al is ons bedrijf ter ziele, ze blijven langskomen, zelfs bij leven.

De gerechtsdeurwaarder had op een keukenstoel plaatsgenomen. Uit een binnenzak van zijn colbert haalde hij een buisje tevoorschijn, waar hij de dop vanaf schroefde en er een tablet uitschudde. Hij nam het medicijn en dronk gulzig het glas leeg.

Nierstenen of een blaasontsteking, vermoedde Meike. Een van haar vriendinnen had aan urologische problemen had geleden. Die ging in haar laatste jaren wel twintig maal daags naar het toilet.

Meike vroeg zich af welke ziektes en kwalen het leven haar zou aandoen.

Artrose was vast niet genoeg.

Hauptmann zuchtte. Hij nam zijn hoed in ontvangst en drukte die op zijn hoofd.

‘Ik zal als deskundige bij de descente aanwezig zijn, bij benoeming door de kantonrechter. De rechters hebben nog nooit bezwaar gemaakt tegen mijn dubbelrol. Ik heb namelijk ook een taxatiebureau.’

‘Wat vindt u dan van het bedrag, dat in die brief staat?’

Hauptmann keek om zich heen. ‘Na de descente wordt door een vertegenwoordiger van de overheid en mij een rapport opgesteld, waarin een advies over de waarde van het pand en de grond en de hoogte van de schadevergoeding wordt opgenomen. Uw advocaat en de advocaat van de overheid ontvangen een concept, waarop zij kunnen reageren. Hierna verwerken wij de reactie en volgt een definitief rapport.’

‘Dat vroeg ik niet. Ik vroeg: wat vindt u van het bedrag?’

‘Het lijkt me aan de lage kant’, klonk het op voorzichtige toon.

‘Hoe lang zou die toestand duren, alles bij elkaar?’

‘Daar gaan toch wel enkele maanden mee gepaard.’

‘Ik vind dit nog steeds moeilijk te geloven. Loek, dat was mijn man en ik hebben tientallen jaren keihard gewerkt om dit pand af te betalen en nou probeert de roverheid het af te pakken. Het zijn daar in Den Haag gewoon een bende criminelen!’

‘Voor zover ik kan beoordelen, mevrouw van Benthem, bevindt het pand zich in matige staat van onderhoud. Met de schadevergoeding zou u renovatiekosten voorkomen en er een heel aardig bejaardenflatje mee kunnen financieren.’

Meike werd rood in het gelaat.

‘Ik wil dat je opdondert! Nu! Lazer op! Mijn huis uit!’

Zij trilde van drift en dacht, om zich heen kijkend: wat kan ik die gluiperd naar zijn hoofd gooien?

Bedaard zette de gerechtsdeurwaarder zijn hoed op. Na een diepe zucht stond hij op, met het air van iemand, die tijdens de uitoefening van zijn beroep, talrijke malen op woedende wijze de deur gewezen was en daar allang niet meer van onder de indruk raakte. Kennelijk op zijn gemak stapte hij de keuken uit en de gang door, in schommelende tred op zijn naar elkaar toe staande benen.

‘Tot ziens, mevrouw van Benthem’, groette hij zonder ommezien, zijn hoed aantikkend. Voorzichtig trok hij de voordeur achter zich dicht.

Meike ging de woonkamer binnen.

Ze zag de brenger van onheil in een taxi stappen. De taxi reed de straat uit.

Een drone naderde. De machine, voortbewogen door vier op het uiteinde van armen geplaatste propellertjes, minderde vaart. Nieuwsgierig verliet Meike haar huis. De drone bleef boven het dak zweven.

Die heeft de gemeente gestuurd, om foto’s te maken, wist zij.

Had ik een geweer, dan schoot ik dat onding uit de lucht.

Ze keek om zich heen, raapte stenen uit het perkje naast de voordeur en gooide ze zo hard mogelijk naar het apparaat.

Geen steen kwam erbij in de buurt.

Haar vingers straften haar met gemene pijnstoten, alsof de drone, die onbekommerd op dezelfde plek bleef zweven, er onzichtbare gifpijltjes in had geschoten.

Drie weken eerder.

Nadat huisarts en wijkverpleegkundige afscheid hadden genomen, begaf Meike zich naar het souterrain.

Het hoog-laagbed, waarop het lijk van Loek lag, stond naast een van de metalen opmaaktafels, naast het kleine laboratorium.

Meike keek naar het ivoorkleurige, ingevallen gelaat. Ook al had de Dood het zojuist gladgetrokken, toch leek het minstens tien jaar ouder. 'Ben blij voor je Loek. Waarom heb je het er toch zo op aan laten komen? Gelovig ben je nooit geweest.

Je was een begrafenisondernemer, die zijn eigen Dood en daarmee zijn leven onvoldoende serieus heeft genomen.'

Meike trok vanonder het laken vier katoenen banden met openingen tevoorschijn, trok die om het lijk heen, maakte ze met slotjes aan elkaar vast en bevestigde ze aan een takelinstallatie, die ze jaren geleden hadden laten installeren, wegens Loeks toenemende rugklachten.

Ze bediende de installatie met een handtoestel aan een snoer, liet het lijk omhoog komen en langzaam op de opmaaktafel zakken. Meike maakte de banden los, trok die onder de dode vandaan, schakelde verlichting in, die boven de tafel hing en straalde met de intensiteit van operatielampen.

Ze trok het laken weg en wierp dat in een kunststof container. Hoofdschuddend bekeek ze het afgemartelde lichaam van de overledene. Zo'n knappe, stevige kerel was het ooit. Geen cytostaticum, geen bestraling had geholpen en hem ongetwijfeld nog verder verzwakt, zijn einde dichterbij gebracht. Binnen enkele maanden had snel woekerende kanker hem volledig vernield. Op de onderbuik waren zwellingen zichtbaar. Een zeldzame vorm, had de uroloog beweerd.

'En u zei, dat het goed te behandelen was!'

'Daar leek het aanvankelijk wel op. Ik sprak in het algemeen.'